

Arrest

nr. 66 277 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ Y CANTELI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakwakongo origine en afkomstig van Buco Zau, Cabinda. Op 12 jarige leeftijd verhuisde u met uw gezin naar Viede, nabij de grens met de Democratische Republiek Congo. Uw vader was een voormalig militair en had regelmatig geheime contacten. In juli 2007 voerde de Angolese regering 'Operação Vassoura' uit in Cabinda, waarbij mensen onderweg werden tegengehouden en gecontroleerd en er tevens huiszoekingen werden uitgevoerd. Op 10 maart 2007 kwamen drie militairen jullie huis binnen. U werd gescheiden van uw ouders en meegenomen naar een militair kamp in Kisoke. U werd er samen met andere jongemannen gedwongen om grondstoffen als goud en diamant te ontginnen. Na drie jaar in het kamp te hebben verbleven zag u tijdens uw werk in de Luala rivier een vriend van uw vader, P.(...) C.(...). Op 10 maart 2010 hielp hij u de rivier over te steken en bracht u te voet naar de Democratische Republiek Congo. U

was zeer verzwakt en men besloot dat u het land diende te verlaten. Op 12 maart 2010 nam u vanuit Kinshasa het vliegtuig naar België, waar u op 13 maart 2010 aankwam. Dezelfde dag vroeg u in België asiel aan. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

U verklaarde Angola te hebben verlaten nadat u door militairen werd meegenomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 6 mei 2011, hierna CGVS, p. 6) en gedurende drie jaar in hun kamp verbleef en werd verplicht arbeid te verrichten in de goud- en diamantmijnen (CGVS, p. 8). Volgende bedenkingen kunnen echter bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw herkomst en woonachtigheid in Cabinda niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde dat u tot de Bakwakongo etnie behoort, waarmee u verwijst naar de Bakongo die in Cabinda wonen (CGVS, p. 2). Wanneer u gevraagd werd naar de stam van uw ouders verklaarde u dat niet weet tot welke etnie zij behoren (CGVS, p. 2). Uw moeder is in Kaapverdië geboren en uw vader is een Congolese immigrant van de tweede generatie (CGVS, p. 2). Gevraagd hoe u dan kon weten dat u een Bakwakongo bent verklaarde u dat men Bakwakongo is als men in hun streek wordt geboren en hun culturele wetten volgt (CGVS, p. 2). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is erven kinderen binnen de Bakongo cultuur hun etniciteit van hun moeder (zie landeninformatie). Gezien deze traditie is het opmerkelijk dat u nooit met uw ouders heeft gesproken over de etnie van uw moeder en vader, des te meer daar u zich als kind van ouders met buitenlandse wortels in een speciale situatie bevond. Aangezien u opgroeide binnen het woongebied van de Bakongo (CGVS, p. 2) is ook weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van de wijze waarop de etnische afkomst van een kind wordt bepaald binnen de stam. Tenslotte spreekt u enkel het Portugees (CGVS, p. 2) en dus geen van de lokale talen die door de Bakongo of door de Cabindese bevolking in het algemeen worden gesproken (CGVS, p. 2). Aldus is uw verklaring dat u een etnische Bakongo van Cabinda bent, weinig overtuigend.

Ook wat betreft uw beweerde domicilie in Cabinda kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt. Zo verklaarde u dat u met uw gezin op twaalfjarige leeftijd van Buco Zau naar Viede verhuisde omdat jullie de conflictstreek rond Buco Zau wilden verlaten voor een dorp dat dicht bij de Congolese grens lag (CGVS, p. 3). Later verklaarde u evenwel dat beide plaatsen slechts op 15 minuten wandelafstand van elkaar liggen (CGVS, p. 6). Het komt derhalve niet doorleefd over dat uw familie zich uit veiligheidsoverwegingen zou hervestigen naar een locatie die zo dicht bij de door u aangehaalde conflictstreek gelegen is.

U stelde vervolgens dat er tussen Buco Zau en Viede slechts één plaats gelegen is, genaamd Zonabe (CGVS, p. 6). Verder zei u dat er slechts drie dorpen rond Buco Zau zijn gelegen, Kalembe, Banza en Chetu (CGVS, p. 6). Ten slotte noemde u Gangu Zumba als dichtstbijzijnde stad en verklaarde de u dat er een groot meer in de buurt ligt, genaamd Lago de Lutobu (CGVS, p. 6). Volgens de informatie waarover het Commissariaat beschikt komt men op weg van Buco Zau naar Viede meer dan één dorp tegen, maar geen van deze plaatsen draagt de naam de Zonabe (zie landeninformatie). Volgens deze informatie bevinden de dorpen Maselele, Bata Xiongue, Quissonga en Suco Kingumbo zich in de buurt van Viede. De door u vermelde buurtdorpen, het Lutobu meer of de stad Gangu Zumba werden daarentegen niet teruggevonden in de informatie ter beschikking van het Commissariaat-generaal (zie landeninformatie).

Verder dient te worden vastgesteld dat ook uw kennis van de provincie Cabinda beperkt is. Zo wist u niet in welke municipio's Cabinda is opgedeeld. U verklaart eerst dat er een twintigtal zijn waarvan u er acht noemt (CGVS, p. 5). Wanneer er u gevraagd werd wat een municipio precies is zei u dat het een streek met verschillende straten is (CGVS, p. 5). Wanneer er u tenslotte werd gevraagd of de provincie Cabinda opgedeeld is in kleinere administratieve eenheden zei u dat er verschillende zones zijn, namelijk Buco Zau, Lukala Belize, Luali en Malungo (CGVS, p. 5). Volgens de informatie waarover het Commissariaat beschikt is een municipio de territoriale eenheid waarin provincies administratief zijn opgedeeld en is de provincie Cabinda opgedeeld in 4 municipio's, namelijk Cabinda, Belize, Buco Zau en Landāna of Cacongo (zie landeninformatie). U had nog nooit van Landāna gehoord en stelde dat Cacongo misschien een zone was en ook de naam van een boom (CGVS, p. 10).

Ten slotte is het vreemd dat u de in Cabinda gesproken taal Fiote niet kent onder een andere naam (CGVS, p. 2) en beweerde dat de Cabindezen hun taal zo noemen (CGVS, p. 2). Nochtans beschikt het Commissariaat-generaal over informatie dat voornamelijk de jongere generatie Cabindezen het woord 'Ibinda' gebruikt wanneer ze het over de taal hebben en dit wegens de negatieve connotatie van het woord Fiote, dat 'zwarte' betekent en dat door de kolonialisten werd gebruikt om alles wat inferieur is aan te duiden (zie landeninformatie).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst van en woonachtigheid in Cabinda. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u er zou hebben meegemaakt.

Voorts kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt bij de vervolgingsfeiten waarvan u het voorwerp stelt te zijn geweest, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

U kaderde de problemen die uw gezin in juli 2007 kende in de 'Operação Vassoura' die de regering op dat moment uitvoerde, waarbij ze controles en huiszoeken verrichtte om wapens, diamantsmokkelaars, goudzoekers en Congolezen te vinden (CGVS, p. 6). U zei dat deze operatie een eerste maal werd uitgevoerd in 1992 en vervolgens om de twee jaar werd herhaald (CGVS, p. 7). Het Commissariaat-generaal beschikt evenwel over informatie dat Operação Vassoura eenmalig plaatsvond van 2002 tot 2004 en het een grootscheepse militaire actie betrof met als doel het ontmantelen en demobiliseren van de gewapende rebellengroepen, met name Flec-Fac en Flec-Renovada (zie landeninformatie).

U verklaarde dat u na een huiszoeking door militairen werd meegenomen naar een kamp waar u drie jaar verbleef en gedwongen arbeid verrichtte (CGVS, p. 6 en p. 8) maar u legt evenwel vage verklaringen af met betrekking tot de reden van uw ontvoering. U verklaarde dat uw gezin gevisseerd werd omwille van uw vader (CGVS, p. 7). U stelde dat ze hem verdachten omwille van de contacten die uw vader had met andere personen, vooral die met meneer P.(...) (CGVS, p. 7). U wist echter niet waarover die contacten gingen en kon enkel in algemene termen zeggen dat ze te maken hebben met het probleem van onafhankelijkheid in Cabinda (CGVS, p. 7). U kon verder geen enkele informatie geven over de activiteiten van uw vader (CGVS, p. 3) en kon niet met zekerheid zeggen of hij en P.(...) tot het Flec behoorden (CGVS, p. 2 en p. 9). U verklaarde dat u geen vertrouwelijke relatie had met uw vader (CGVS, p. 3) en dat binnen uw cultuur kinderen niet mogen weten wat hun ouders doen (CGVS, p. 9). Het is niet alleen opmerkelijk dat u nooit iets heeft opgevangen met betrekking tot de activiteiten waarmee uw vader zich bezighield, het komt bovendien niet doorleefd over dat u nadien, na uw ontsnapping, meneer P.(...) niet vroeg naar de activiteiten van uw vader (CGVS, p. 7) en u zich verder tevreden stelde met zijn uitleg dat u het toch niet zou begrijpen (CGVS, p. 7). Gezien de impact van de gebeurtenissen op uw leven kan er immers van u worden verwacht dat u alle mogelijke inspanningen zou leveren om informatie te verkrijgen over de feiten die tot deze gebeurtenissen hebben geleid.

Wat betreft uw verblijf in het kamp stelde u dat u ondervraagd werd door de militairen, en ze onder meer wilden weten waar u woonde en waar uw ouders zijn (CGVS, p. 8). Het is evenwel niet logisch dat de militairen deze vragen stelden daar ze u thuis zijn komen ophalen en ook uw ouders op dat moment door dezelfde groep werden meegenomen (CGVS, p. 6).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat er geen duidelijk verband bestaat tussen vervolgingsfeiten en de door u aangehaalde vrees bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Zo stelde u dat u vreesde dat men u bij terugkeer als een vreemdeling zou beschouwen omdat u geen normale identiteitskaart heeft (CGVS, p. 10). Het komt weinig doorleefd over dat u op het moment dat u de vraag gesteld werd wat u vreest bij terugkeer niet verwees naar de vervolging door de militairen van het kamp (CGVS, p. 10). In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal zei u dan weer dat u bij een terugkeer naar Cabinda vreest te zullen worden opgepakt door de rebellen (zie vragenlijst Commissariaat-generaal opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 31 maart 2010, p. 2, punt 3.4). Dit is echter niet logisch daar uw problemen in Cabinda – met name uw verblijf in het kamp – veroorzaakt werden door militairen en niet door rebellen (CGVS, p. 8).

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medische attesten (uitgegeven door Dr. I.(...) dd. 15 maart 2010, door Dr. N.(...) dd. 9 april 2010, door Dr. C.(...) dd. 1 januari 2011 en door Dr. B.(...), dd. 1 januari 2011) geven aan dat u in België behandeld wordt voor verschillende medische problemen maar spreken zich niet uit over de omstandigheden hoe u deze problemen opliep. Deze documenten kunnen derhalve onmogelijk als een bewijs worden beschouwd van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U legde verder geen enkel document voor om uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker uit, in wat zich voordoet als een enig middel, inhoudelijke kritiek op de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen aangezien hij deze om evidente redenen, gezien het feitenrelaas, niet bij zich had toen hij zijn land ontvluchtte. Hij legde daarentegen wel duidelijk uit over welke documenten hij voorheen beschikte en met welk document hij tot hier reisde. Verzoeker gaf coherente en, naar zijn kennis, veel juiste informatie over zijn land van herkomst en vermoedde om die reden niet dat zijn verklaringen als onvoldoende bewijs zouden bestempeld worden. Hij durft geen demarches te ondernemen uit vrees aangehouden te zullen worden als hij zich naar de ambassade begeeft. Met betrekking tot de argumentatie van de bestreden beslissing aangaande zijn etnische afkomst stelt verzoeker dat hij geen weet heeft van de traditie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar voren schuift. Hij is ervan overtuigd dat zijn origine en etnie bepaald worden door de streek. Verzoeker heeft daar, net zomin als zijn ouders, nooit bij stilgestaan en heeft hen daarover dan ook geen vragen gesteld. Hij groeide op bij de Bakwakongo, zijn ouders waren Bakwakongo, hij werd aanzien als een Bakwakongo en hij twijfelde dus niet aan deze onbetwiste zekerheid. Met betrekking tot zijn domicilie te Cabinda verklaarde verzoeker dat zijn ouders van Buco Zau naar Viede verhuisden omdat dit dicht bij de Congolese grens gelegen is waar veel vluchtelingen verblijven. Buco Zau is een militaire zone met veel patrouilles en gewelddadige conflicten, terwijl dit van Viede niet gezegd kan worden. Er is namelijk meer controle van de overheid waardoor werkelijke conflicten en bomaanslagen aanzienlijk minder aanwezig zijn. Verzoeker werpt bovendien op dat hij de afstand tussen Buco Zau en Viede te kort inschatte. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besteedde hier geen aandacht aan maar stelde enkel dat de locaties voor hervestiging zich te dicht bij elkaar bevonden. Met betrekking tot zijn geografische kennis van de regio verklaart verzoeker dat Zonabe geen alom gekende streek is waarvan de naam valt af te lezen op een kaart en dat de streek in de praktijk de naam gekregen heeft van het daar aanwezige bataljon. De door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde landeninformatie is onvoldoende gedetailleerd. Verzoeker benadrukt dat het om een onveilig gebied gaat, dat hij van jonge leeftijd was, zich niet vrij kon bewegen en zich zeker niet op onbekend gebied begaf. Dit verklaart enigszins zijn gebrek aan geografische kennis en verkeerd ruimtelijk inzicht. Voorts bevestigt verzoeker zijn verklaring dat Cabinda acht *município's* telt en dat er daar vele namen worden gebruikt die niet algemeen gekend zijn. De stelling van de bestreden beslissing dat een *município* een territoriale eenheid is waarin provincies administratief zijn opgedeeld kan, praktisch gezien, overeenkomen met de verklaring van verzoeker dat het gaat om een streek met verschillende straten. Ook de term Fiote is zeker algemeen correct en de naam Ibinda wordt eerder gebruikt door de Congolese rebellen. Fiote, Kikongo en Lingala zijn lokale talen die zeker niet door iedereen gekend zijn en ook niet door verzoekers ouders, waardoor verzoeker deze talen evenmin zelf kon aanleren. Lingala wordt daarenboven niet publiekelijk gesproken aangezien het de taal is van de Congolese rebellen en aldus moeilijkheden met de regering met zich kon meebrengen. Kikongo is de taal van Congo Brazzaville en wordt niet aanvaard. Fiote wordt vooral door oudere mensen gesproken en verzoeker heeft, mede gezien de verschillende afkomst van zijn ouders, geen affiniteit met deze taal. Wat betreft de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, werpt verzoeker op dat hij wel degelijk een coherent en zo volledig mogelijk asielverhaal gebracht heeft, dat hij veel informatie en correcte gegevens naar voren bracht, dat het merendeel van zijn antwoorden niet kan worden tegengesproken, dat, voor wat wel betwist wordt, verzoeker een aanvaardbare uitleg geeft en dat aangaande zijn betwijfelde identiteit gegronde, noch essentiële elementen aanwezig zijn die afbreuk kunnen doen aan het gehele asielrelaas. Zijn soms gebrekkige antwoorden zijn dus niet te wijten aan valse verklaringen en kunnen hem, gelet op het geheel van de verklaringen, niet verweten worden. Verzoeker verstaat onder "*Operação Vassoura*" een opruimactie, georganiseerd door de regering en gericht tegen de rebellen. Officieel kan het gaan om een grootschalige en eenmalige organisatie, maar in de praktijk konden zich zeker op meer geregelde basis gelijkaardige maar kleinere acties voordoen. Hiervoor gebruikte verzoeker de voor hem gekende term. Aangaande zijn ontvoering, stelt verzoeker dat hij niet zeker weet waarom zijn gezin en zijn vader gevisieerd werden, maar dat hij vermoedt dat het om "de politiek" ging en om "implicatie van zijn vader" op één of andere manier. Verzoeker had geen vertrouwelijke relatie met zijn vader en van zijn moeder kreeg hij geen informatie. Bovendien stellen kinderen in zijn cultuur geen vragen. Ook P. antwoordde niet op zijn vragen. Verzoeker probeerde met zijn ouders in contact te komen, maar slaagde hier niet in. Een gebrek aan inspanningen kan hem niet verweten worden, aangezien hij zich, voor zover mogelijk, over de geheime activiteiten en informatie heeft proberen informeren. De bedenking in de bestreden beslissing dat het vreemd is dat verzoeker, na zijn ontvoering naar het kamp, ondervraagd werd door de militairen over zijn woonplaats, terwijl hij thuis werd opgepakt, lijkt irrelevant aangezien verzoeker niet verklaard heeft dat het om dezelfde militairen ging. Verzoeker merkt op dat, waar de bestreden beslissing wijst op het feit dat er geen duidelijk

verband bestaat tussen de vervolgingsfeiten en de vrees bij eventuele terugkeer, hij in België een kennis heeft met contacten in Angola die bevestigt dat mensen die gevlucht zijn, worden gezocht en zelfs valselijk beschuldigd van misdrijven. Zich vestigen in een andere regio is geen optie omdat hij gemakkelijk teruggevonden zou worden. Verzoeker stipt aan dat in zijn land van herkomst algemeen een grote onveiligheid primeert. Iemand die wordt aangetroffen zonder papieren, wordt aanzien als een vreemdeling en net als de Congolezen opgesloten. Verzoeker maakt geen onderscheid meer tussen militairen en rebellen aangezien hij de overheid volledig wantrouwt. Hij vreest enerzijds vervolging ten gevolge van zijn vlucht, de politieke problemen, de onafhankelijkheidsstrijd te Cabinda en de "implicatie van zijn vader" daarbij, anderzijds wijst hij op de onveilige situatie in Angola, meer bepaald te Cabinda, en het gebrek aan bescherming door de overheid. Verder geeft verzoeker een algemene uiteenzetting over de medische problemen waarmee hij te kampen heeft en die in de medische attesten aangehaald worden. Hieruit volgt dat verzoekers medische problemen gemakkelijk in verband gebracht kunnen worden met het feit dat hij gedurende drie jaar geïsoleerd en in slechte omstandigheden onvrijwillig hard werk heeft moeten verrichten. De medische attesten kunnen dus wel dienen als bewijs van verzoekers asielrelaas en verzoeker voegt deze nogmaals bij het verzoekschrift. Zij werden zonder de nodige aandacht en verkeerdelijk zonder meer afgewezen. Verzoeker verstrekke uitgebreide, geloofwaardige en gedetailleerde informatie over zijn identiteit en over de opgeworpen feiten. De bestreden beslissing beperkt zich tot speuren naar eventuele gebrekkigheden zonder de ernst van de ingeroepen vrees en de impact van verzoekers gebeurtenissen in te schatten.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat het bestaan van zowel een 'vrees voor vervolging' als van een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' moet onderzocht worden. Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn jarenlange gevangenschap en algemeen naar de onveilige en politieke context. Ook verschillende internationale rapporten geven blijk van de vele mensenrechtenschendingen, de politieke corruptie en de continue spanning tussen militairen en rebellen en bevestigen aldus de verklaringen van verzoeker. Deze worden tevens bij het verzoekschrift gevoegd. Het is algemeen bekend dat Angola één van de gevaarlijkste landen is ter wereld. Dit werd onvoldoende in aanmerking genomen in de bestreden beslissing. Verzoeker vreest bij zijn terugkeer extra geïsoleerd te worden aangezien de context waarbinnen zijn vluchtmotieven zich voordeden nog altijd actueel is. Hij vreest hetzelfde lot als de Congolezen te moeten ondergaan bij gebrek aan identiteitsdocumenten. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst en woonst te Cabinda, alwaar verzoeker de door hem aangehaalde problemen situeert.

Zo merkte de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onder meer op dat verzoeker verklaarde tot de Ba(kwa)kongo etnie te behoren, hoewel hij niet wist tot welke etnie zijn vader en zijn moeder behoorden terwijl uit de informatie, waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13, Landeninformatie), nochtans blijkt dat kinderen binnen de Bakongo-cultuur hun etniciteit erven van hun moeder. Met de argumentatie dat hij geen weet heeft van deze traditie en zich nooit vragen heeft gesteld bij zijn overtuiging dat zijn etnie bepaald wordt door de streek wordt geen afbreuk gedaan aan bovenstaande vaststelling. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker hierover nooit met zijn ouders gesproken heeft en niet op de hoogte zou zijn van de wijze waarop de etnische afkomst van een kind binnen de Bakongo-cultuur wordt bepaald, gelet op het feit dat verzoeker zelf gewoond heeft binnen de Bakongo-cultuur. Verzoekers betoog ter verklaring van het ontbreken van identiteitsdocumenten doet hier geen afbreuk aan.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen achtte het tevens terecht niet geloofwaardig dat verzoekers familie zich uit veiligheidsoverwegingen zou vestigen op een locatie die slechts op vijftien minuten wandelafstand van de aangehaalde conflictstreek gelegen is. Waar verzoeker inbrengt dat er in Viede minder conflicten en bomaanslagen plaatsvinden omdat er meer controle van de overheid is, dient opgemerkt te worden dat verzoeker deze bewering niet objectief staakt. De opmerking dat verzoeker de wandelafstand te kort heeft ingeschat, is *post factum* en aldus niet bij machte de tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen te weerleggen.

Ook verzoekers gebrekkige geografische kennis omtrent de omliggende dorpen en dichtstbijzijnde stad ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid. De door verzoeker desbetreffend gegeven verklaringen stroken bovendien niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13, Landeninformatie). De in het verzoekschrift gegeven opmerkingen dat Zonabe geen alom gekende streek is, dat de streek in de praktijk de naam gekregen heeft van het daar aanwezige bataljon en dat de gebruikte landeninformatie onvoldoende gedetailleerd is, zijn blote beweringen die niet onderbouwd

worden en aldus niet in staat zijn de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen. Verzoeker toont ook niet aan dat de gestelde vragen kennelijk onredelijk zouden zijn. Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd en met beperkte bewegingsmogelijkheden kan redelijkerwijs verwacht worden dat deze kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon tevens vaststellen dat verzoekers kennis over de provincie Cabinda beperkt is. Zo wist verzoeker niet in welke *município's* Cabinda opgedeeld is, verklaarde hij dat er een twintigtal zijn waarvan hij er acht opsomde, dat een *município* een streek met verschillende straten is en dat er in Cabinda verschillende zones zijn, namelijk Buco Zau, Lukala, Belize, Luali en Malungo hoewel uit de door de landeninformatie blijkt dat een *município* de territoriale eenheid is waarin provincies administratief zijn opgedeeld, dat de provincie Cabinda is opgedeeld in vier *município's*, namelijk Cabinda, Belize, Buco Zau en Landãna of Cacongo (stuk 13, Landeninformatie). De argumentatie dat Cabinda wel in acht *município's* is ingedeeld, en dat een *município* praktisch gezien overeen kan komen met "een streek met verschillende straten", zijn opnieuw loutere beweringen die niet onderbouwd worden en aldus niet in staat zijn de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen.

Daarnaast kent verzoeker de taal Fiote niet onder een andere naam en beweert hij dat de Cabindezen hun taal zo noemen, terwijl uit de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte informatie, waarvan tevens een kopie werd gevoegd bij het administratief dossier (stuk 13, Landeninformatie), blijkt dat de jongere generatie Cabindezen de naam 'Ibinda' gebruikt in plaats van Fiote gelet op zijn negatieve connotatie. Dat Fiote, Kikongo en Lingala lokale talen zijn die zeker niet door iedereen gekend zijn, dat Lingala eigenlijk niet publiekelijk gesproken wordt aangezien dat moeilijkheden met zich kan meebrengen daar het de taal van de Congolese rebellen is, dat Kikongo als taal van Congo Brazzaville niet echt aanvaard wordt en dat Fiote vooral door oudere mensen gesproken wordt en dat de term 'Ibinda' vooral door de Congolese rebellen gebruikt wordt zijn opnieuw louter beweringen van verzoeker die verder niet aannemelijk worden gemaakt en aldus evenmin afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen en de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het voorgaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst uit Cabinda, waardoor er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten, die zich volgens verzoeker aldaar hebben afgespeeld.

2.2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft tevens op een duidelijke en omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielaans. Zo stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker de problemen die hij en zijn gezin kende in juli 2007 kaderde in de "*Operação Vassoura*" die de regering op dat moment uitvoerde, waarbij ze controles en huiszoekingen verrichtte om wapens, diamantsmokkelaars, goudzoekers en Congolezen te vinden en dat verzoeker verklaarde dat deze operatie een eerste maal werd uitgevoerd in 1992 en vervolgens om de twee jaar werd herhaald. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt nochtans dat "*Operação Vassoura*" eenmalig plaatsvond van 2002 tot 2004 en dat het een grootscheepse militaire actie betrof met als doel het ontmantelen en demobiliseren van de gewapende rebellengroepen. De argumentatie van verzoeker dat hij onder "*Operação Vassoura*" een opruimactie, georganiseerd door de regering en gericht tegen de rebellen, verstaat, dat het in zijn ogen een hinderlaag voor de bevolking betrof en dat het officieel wel gaat om een grootschalige en eenmalige organisatie tegen rebellengroepen, maar dat zich in de praktijk zeker op meer geregelde basis gelijkaardige maar kleinere acties voordeden, is niet voldoende om zijn onjuiste verklaringen recht te trekken of om de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontkrachten. Ook stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin een aanvaardbare uitleg geeft voor het feit dat de gebeurtenissen zich afspeelden in 2007, hoewel de "*Operação Vassoura*" al in 2004 afgerond werd.

Daarnaast oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker ook omtrent de reden van zijn ontvoering vage verklaringen aflegt. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker hier niet meer van op de hoogte is en hier evenmin interesse voor zou hebben gehad, gezien dit incident aan de basis ligt van zijn problemen. Waar verzoeker stelt dat hij enkel kon vermoeden dat zijn vader activiteiten onderhield tegen de overheid, dat hij geen vertrouwelijke relatie had met zijn vader en dat hij meermaals vragen stelde aan P., beperkt hij zich tot het herhalen van zijn asielmotieven, hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Bovendien wordt zijn gebrek aan inspanningen om meer te weten te komen niet verschoond door de loutere bewering dat hij niet durft verder te zoeken. Aangezien de activiteiten van zijn vader volgens verzoeker

de oorzaak waren van verzoekers problemen, kan er redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij er meer concrete en correcte informatie over kan verstrekken of minstens enige inspanning levert om hieromtrent meer te weten te komen. Deze elementen betreffen immers de kern van het asielrelaas van verzoeker en het is aan verzoeker om geloofwaardige verklaringen af te leggen en zijn relaas aannemelijk te maken. Verzoekers lacunaire kennis desbetreffend schraagt dan ook mede het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Tenslotte kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststellen dat er geen duidelijk verband bestaat tussen de vervolgingsfeiten en de door verzoeker aangehaalde vrees bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Verzoeker stelde echter enerzijds dat hij vreest bij terugkeer als een vreemdeling te zullen worden beschouwd, omdat hij geen normale identiteitskaart heeft en anderzijds dat hij vreest opgepakt te zullen worden door de rebellen, niettegenstaande zijn verblijf in het kamp, veroorzaakt werden door militairen en niet door rebellen. Het betoog dat er in zijn land van herkomst een grote onveiligheid primeert en dat als iemand die wordt aangetroffen zonder papieren, wordt aanzien als een vreemdeling en net als de Congolezen opgesloten, is niet bij machte voormelde vaststellingen te weerleggen. Het zijn loutere beweringen die verzoeker geenszins staft. Ook de stelling dat hij geen onderscheid meer maakt tussen militairen en rebellen aangezien hij de overheid volledig wantrouwt, raakt kant noch wal en kan dan ook de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen desbetreffend niet opheffen.

Een verwijzing naar een algemene situatie volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoeker actueel in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond. Door louter te verwijzen naar de onveilige situatie in Angola, meer bepaald te Cabinda en het gebrek aan bescherming door de overheid door o.m. de vele razzia's, de gewelddadige conflicten, de discriminatie en de praktijken waarbij jongemannen van bij hun familie worden weggehaald om in kampen te werken, blijft verzoeker dienaangaande dan ook in gebreke. Hetzelfde geldt voor de algemene rapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en die blijk geven van de problematiek van de vele mensenrechtenschendingen, politieke corruptie en de continue spanningen tussen militairen en rebellen en die zijn verklaringen zouden bevestigen. Op basis van hoger vermelde redenen kan er overigens geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, met name door militairen te zijn meegenomen om in een kamp te gaan werken.

Het stellen dat hij een kennis heeft met contacten in Angola die bevestigt dat mensen die gevlucht zijn, worden gezocht en zelfs valselijk beschuldigd van misdrijven en dat hij zich niet in een andere regio zou kunnen vestigen, omdat hij gemakkelijk teruggevonden zou worden, zijn louter beweringen die opnieuw niet worden aannemelijk gemaakt of gestaafd. Waar verzoeker aanhaalt dat de medische attesten wel degelijk een bewijs leveren van zijn asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat alle door verzoeker bijgebrachte medische attesten enkel aangeven dat verzoeker behandeld wordt voor verschillende medische problemen, doch zich niet uitspreken over de omstandigheden waarin deze problemen werden opgelopen en dus niet kunnen dienen als bewijs van het asielrelaas.

Verzoekers kritiek met betrekking tot het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vreemd vindt dat verzoeker, nadat hij thuis ontvoerd werd, door de militairen ondervraagd werd over zijn woonplaats, is gericht tegen een overtollig motief zodat de eventueel ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. De bestreden beslissing moet bovendien worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal terecht hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag waardoor hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Het enig middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER